

**Milena Kirova. Bulgarian Literature in the 21st Century (2000 – 2022).
Part II. Colibri. 2024. 352 p. ISBN978-619-02-1513-4**

ABSTRACT

After five years of research and reading hundreds of books, there is one thing I can say with certainty: in the last twenty-five years, Bulgarian literature has become more diverse than ever. The extent to which this can be attributed to internal developments as opposed to a reflection of global trends cannot be precisely measured. What is important, however, is the impossibility of drawing a line between ‘inside’ and ‘outside’, between own and foreign. The number of new books by Bulgarian writers has soared, with each book striving to stand out from the others, to “be itself”. This proliferation of literary styles brings to mind the Babylonian crowd and the impossibility of communicating in all the various languages simultaneously. What would happen if everyone wrote for themselves? At some point, perhaps, the number of writers might become equal to the number of readers. It is no wonder that there is hardly any room for criticism anymore.

As the second volume drew to a close, I was left with a pile of unanswered questions, all of which had to do with understanding what literature would mean at the end of this century. But since I have no definitive answers, I have tried to gather as much information as I can to help future literary history. Like all history, it will be written by the victors. But scholars and writers have never been victors.

The two-volume work won the *Golden Lion Award for Best Book* from the Bulgarian Book Association and the *Outstanding Contribution to Society Award* from the Bulgarian Journalists' Jury.

Милена Кирова. Българската литература през XXI век (2000 – 2022). Част II. Изд. Колибри. 2024. 352 с. ISBN978-619-02-1513-4

РЕЗЮМЕ

След пет години работа и стотици изчетени книги мога да кажа със сигурност само едно: през последния четвърт век българската литература стана по-разнообразна от всякога досега. Доколко това е резултат на нейното вътрешно развитие и доколко е отражение на някакви глобални тенденции, не може да се претегли с точност. Важна е тъкмо невъзможността да се тегли черта между „вътре“ и „вън“, между свое и чуждо. Броят на новите книги от български автори главоломно порасна и всяка книга иска да бъде различна от другите, да „бъде себе си“. Това разоряване на литературните почерци ми напомня за Вавилонското стълпотворение и за неспособността да се общува на всички езици едновременно. И наистина, какво би станало, ако всеки пише за себе си? Навярно в един момент броят на писателите ще се окаже равен на броя на читателите. Нищо чудно, че не остана място за критика.

В края на втория том се натрупаха въпроси, на които не съумях да намеря отговор. И всички те са свързани с разбирането за това какво ще означава литература до края на нашия век. Но тъй като нямам отговор, постарах се да събера най-голямото възможно количество информация в помощ на бъдещата литературна история. Тя, като всяка история, ще бъде написана от победителите. Само че литераторите никога не са били победители.

Двухтомникът е с наградата „Златен лъв“ на Асоциация „Българска книга“ – за най-добро издание, и „За най-голям принос към обществото“ на журналистическото жури в България.

